

Z OBSAHU:

KAREL GOTT • MICHAL HORÁČEK • ANETA LANGEROVÁ
PRAŽSKÝ VÝBĚR • JIŘÍ DĚDEČEK • BARBORA HRZÁNOVÁ • UDG • ZRNÍ
MONIKA KNOBLOCHOVÁ • VILÉM VEVERKA

Foto © Otto Dlabala

KAREL GOTT VZPOMÍNÁ NA JIŘÍHO ŠTAIDLA

SU 6201-2

Karel Gott u příležitosti vydání tohoto exkluzivního trojalba zavzpomínal:

„S Jirkou Štaidlem jsme se seznámili v Semaforu roku 1963. Hledal jsem v té době stálého textaře, který by psal jen pro mne. Jirku jsem požádal, aby pro mne otextoval píseň Beatles From Me To You. Text mi Jirka napsal přes noc a já jsem zjistil, že se nedá zpívat. Na místech, kde jsem potřeboval dlouhé slabiky, on

Textař Jiří Štaidl by se 22. ledna 2013 dožil sedmdesáti let a letos 9. října uplyne čtyřicet let od chvíle, kdy předčasně tragicky zemřel. Supraphon společně s Karlem Gottem k těmto výročím připravil kolekci, kde je na třech CD pod názvem Konec ptačích árií pohromadě celkem sedmdesát šest písní s texty Jiřího Štaidla.

napsal krátké, a obráceně. Odpověděl mi, že mé námitky nepovažuje za důležité, podstatný je podle něho smysl, vtip a nápad. Druhý den mi ale přinesl obálku a v ní byl Adresát neznámý v podobě, jak ho známe. Zachoval vtip i nápad původního textu a dlouhé slabiky byly tam, kde mají být. Jirka Štaidl pro mne napsal devadesát devět textů a polovička z nich se stala hity. Kterému textaři a zpěvákovi se to podaří? Jeho tragickou smrtí jsem ztratil nejen vynikajícího textaře, ale především přítele, který mě znal snad líp než táta s mámou. V jeho textech byla roztomilá klukovská naivita, s níž jsem se rád a bez problémů ztotožňoval. Jirkovy texty byly křehké, lyrické, měl v nich smysl pro lehké zapamatovatelný slogan s výraznou textovou hlavou, originální, a přitom zapama-

tovatelné obraty, rytmičnost a zpěvnost. Mnohé texty Jirky Štaidla doslova zlidověly, o čemž se dodnes přesvědčuji na tuzemských koncertech, kdykoli začnu zpívat některou píseň s jeho textem. Publikum ji přijímá jako dobrou starou známou a vítá ji s nadšením, nebojím se říci, že někdy doslova s manifestačním potleskem. Všimli jste si někdy, kolik ptačích symbolů měl Jirka Štaidl ve svých textech? Ptačí nářečí, Proč ptáci zpívají, Žaluju ptákům, Čápi už nemaj stání, Oči barvy holubí, Kdepak, ty, ptáčku, hnízdo máš?, Konec ptačích árií... Necítíte v těch textech touhu letět, přeletět hranice, poznat svět, jiné kraje? Škoda že své touhy nestihl uskutečnit. V roce 2005 jsme v jevanském nahrávacím studiu Karla Svobody natáčeli některé z písní, které pro mne Karel

napsal, v novém hávu, v objevných aranžmá Jirky Škorpíka na album Karel Gott & Karel Svoboda – Jdi za štěstím. A víte, na kterou píseň z tohoto alba byl Karel Svoboda nejvíce pyšný? Na Konec ptačích árií. Pouštěl si ji pořád dokola. Když pak v lednu 2007 Karel tragicky opustil tento svět, pochopil jsem. Na dobrovolný odchod z tohoto světa zřejmě myslel už v době, kdy jsme album Jdi za štěstím nahrávali. A nikdo z nás to nepoznal, nikoho z nás něco takového vůbec nenapadlo. Nikdy mě to nepřestane mrzet. Jak Jirka Štaidl, tak Karel Svoboda se písní Konec ptačích árií vlastně loučili se životem. Jsem moc rád, že tohle trojalbum vychází, neboť je důstojným připomenutím uměleckého a lidského odkazu mého vpravdě životního přítele Jiřího Štaidla.“

MICHAL HORÁČEK

UMĚLECKÁ TVORBA JE KRÁSNÁ I KRUTÁ

Vynikající textař, básník a novinář Michal Horáček oslavil loni šedesátiny. K jubileu mu kolegové muzikanti nadělili dva unikátní koncerty v pražské Státní opeře a Supraphon z nich pořídil živý dvojdiskový záznam. Album pod stručným, leč výstižným názvem: Michal Horáček – Tribute vyšlo v prosinci. Znějí z něho písně s Horáčkovými texty v podání výkvětu české a slovenské populární hudby, navíc mnohdy v nečekaných seskupeních. Tak, jak zněly během zmíněných slavnostních večerů.

SU 6096-2

Samotný Michal Horáček přiznává, že to byly večery svérázné, dojemné a nezapomenutelné.

Podílel jste se na jejich dramaturgii a přípravách?

Ne, na organizaci koncertů jsem se nepodílel, nevybíral jsem ani písničky ani interprety. Nebudu ale předstírat, že mi akce zůstala úplně utajená. Bylo do ní zapojeno tolik lidí, že by to ani nebylo možné. Viděl jsem i zkoušky. Ale dárek to pro mě byl velký – se vším všudy.

Dojalo vás to?

V takových případech se člověk dojetí neubrání, vždyť nejsem robot. Přišla a zahrála či zazpívala kvůli mně spousta lidí, někteří ze Slovenska, Jana Kirschner dokonce z Londýna. A nejen skvělí zpěváci, taky vynikající instrumentalisté, Michal Pavlíček, Radek Pobořil, Petr Malásek, Robert Balzar... prostě ti nejlepší z nejlepších. Vytvořili orchestr pro tuhle jedinou příležitost, vlastně proto, aby mi udělali radost. Nad tím se nelze nedomout. Navíc Státní opera byla vyprodaná, a to byly lístky dost drahé! A když pak plně divadlo vestoje tleská, člověk si řekne: to, co dělám, má smysl!

Pochyboval jste někdy o tom, že to, co děláte, má smysl?

Jistě. Umělecká tvorba je sice krás-

Foto © Miroslav Samoký

TIP NA KONCERT:

26. 2. 2013

Šansonovinky – večer písní P. Hapky a M. Horáčka

od 20.30 hodin v Malostranské besedě, Praha
www.malostranska-beseda.cz

ná, ale taky zrádná. Když jako strojný inženýr postavíte most, vidíte, že stojí a že má smysl. Když uklížečka vyčistí podlahu, vidí, že je čistá. U umělecké tvorby tohle nikdy hned nevidíte. Stejná věc může vyvolat lhostejnost, odmítnutí nebo naopak nadšení; nikdy tak vlastně nevíte, jestli to, co jste vytvořil, je dobré. V tomhle ohledu je umělecká tvorba dost krutá.

Ze kterého jména u interpretace vaší písní jste měl ve své textařské kariéře největší radost?

Obrovskou radost mi udělalo, když moje texty zpívala Hana Hegeřová, to byl rok 1987 a já jsem byl naprosto neznámým textařem, který se pohybuje kdesi mezi hazardními hráči. Bylo to pro mě splnění snu; vyletěl jsem vlastně z nuly rovnou do stratosféry. Od té doby už mě nic nemohlo zaskočit. Bylo ale hodně věcí, které mě potěšily. Nedávno například nazpíval jednu baladu s mým textem Zdeněk Svěrák, se kterým jsem doposud nikdy nepracoval. Taký mě těší, když se někdo ne tak známý stane díky mým písničkám známějším. To je případ Nadi Válové, která ve Státní opeře vystoupila s písní V úzkých. Už při zkouškách z ní byli všichni úplně pryč. A pak mi gratulovali, že jsem ji vlastně našel...

Album Tribute zachycuje celý koncert, nic z proběhlých večerů na něm nechybí...

Je to tak, zaznamenává celý koncert, dokonce živé zážitky z něj překonává! Příklad: první den nemohla vystoupit paní Věra Nerušilová, měla jiné závazky, ale přišla a vystoupila alespoň na druhém koncertu. A na albu samozřejmě je. Kromě toho se u každé písně dalo vybírat vždy ze dvou pokusů, a tak je na albu opravdu to nejlepší.

Foto © Martina Káděnková

ANETA LANGEROVÁ V NOVÉM ROCE...

Aneta Langerová loni pokračovala v akustickém turné Pár míst se smyčcovým triem. Jedinečná atmosféra těchto komorních vystoupení je zachycena na DVD+CD, které v květnu vydal Supraphon. Aneta ještě před koncem roku uskutečnila sérii koncertů Nahráváme, kde představila písničky z připravovaného alba.

Anety jsme se zeptali, na co se těší v roce 2013?

Letos bych ráda vydala další řadovou desku, kterou právě chystáme. Těším se na novou kapitolu ve svém pracovním životě, na novou energii a příjemný pocit, že můžu jít dál. Písně jsou moji přátelé, letos jich budu mít minimálně o deset víc a na to se nelze netěšit.

PRAŽSKÝ VÝBĚR

KDO NÁS CHCE VIDĚT V AKCI MÁ LETOS JEŠTĚ ŠANCI!

Návrat rockové legendy Pražský výběr patřil k nejvýraznějším hudebním událostem loňského roku. Vždyť se na koncertech sešli v sestavě z dob největší slávy se zpěvákem a klávesistou Michaellem Kocábem, kytaristou Michalem Pavlíčkem, baskytaristou Vilémem Čokem a dvěma bubeníky Klaudiem Kryšpínem a Jiřím Hruběšem. Značný zájem vzbudily i výpravné reedice původních nahrávek. Za Straku v hrsti převzal Pražský výběr Platinovou desku. V říjnu vydal Supraphon reedici alba Výběr. Pražský výběr ve svém návratu pokračuje i v roce 2013! Již v březnu znovu pozve fanoušky na koncerty v Plzni, Olomouci, Bratislavě a v Praze. V té době by se také měla objevit na CD reedice čtvrtého a zatím posledního studiového alba, které vyšlo v roce 1997 pod názvem Běr.

Pražský výběr na tři novoroční otázky odpověděl s nadhledem sobě vlastním:

Jak probíhala loňská část turné?

PV: Mimo zánětu šlach, vyvrtnutí kotníků, několika chřipek či opomenutí dostavit se na scénu se celkem nic dramatického na tour nestalo... Vážný problém však máme s legrací a různými šumpnáglemi. Vědomě si totiž pěstujeme dobrou náladu, takže se běžně stává, že zkoušení začíná o několik hodin později. Až se vychechtáme a vyklidíme. Ale bacha, koncerty máme vždy v seriózním duchu! Přijďme na pódium, postavíme se, odehrajeme a jdeme posvačit...

MP: mlčí- měří si tlak. (na ruce)

Která píseň měla na koncertech největší ohlas?

PV: Naši fanoušci reagují nejvíce na songy, které jsou notoricky známé a mají hitové ambice. Ať sloganem, melodií či celkovým vyzněním. Můžeme ukázat prstem například na Hraběte X, Václavák, Pražáky, Prachy,

Proč jen já, Oldu, Tatrmána, Dudy, Chvastouna, Snaživce... Tím jsme se vlastně dostali k tomu, že na naprostou většinu fláků reagují naši fanoušci víc než maximálně kladně.

Co se týká oblíbené skladby u nás samotných, neveřejným kapelovým hlasováním jsme zjistili, že je to pokaždé trochu jiná píseň. Dokonce jsme si oblíbili jen některé úryvky z nich.

VČ říká: „...mě se velmi líbí klávesový sólo v Pražácích, hlavně ta pasáž jak Michal hraje takovýto uuuíízzzz-uuíízzzz a triolově přebíhá z gé na gis.“

MK doplňuje: „...nebo ta pasáž, když hraje Chomáč ten rychlý bryk na oba kotle zároveň. Odhaduji, že je to v Tatrmánovi.“

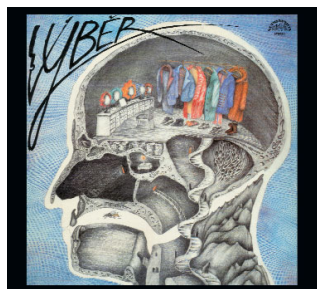
MP mlčí – měří si tlak. (na noze)

Na co se nejvíc v kapele těšíte v roce 2013?

PV: Těšíme se na setkání s fanoušky a na skvělé koncerty. Až celá tour skončí, sedneme si k letecké kávě a probereme možnosti vytvoření dalšího řadového alba. Pokud se tak stane, avizujeme dopředu, že v roce 2014 nebudeme koncertovat! Tudíž ten, kdo nás bude chtít vidět v akci, má šanci letos.

MP mlčí- neměří si tlak. (souhlasně kývá hlavou)

(*PV: Pražský výběr, VČ: Vilém Čok, MK: Michael Kocáb, MP: Michal Pavlíček)

SU 6079-2

Foto © Václav Tipsport

TEREZA VOŘÍŠKOVÁ A JIŘÍ MÁDL V NOSTALGICKÉM VIDEOKLIPU K PÍSNÍČCE BEJVÁVALO (DOBRÝ ČASY) VÁCLAVA NECKÁŘE

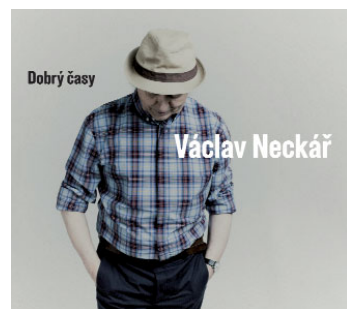
Loňský rok byl v hudební dráze Václava Neckáře velmi šťastným obdobím. Na sukces skladby Půlnoční z filmu Alois Nebel navázala autorská dvojice Dušan Neuwerth a Jaromír Švejdlík dalšími písničkami, které na jaře dostaly podobu novinkového alba. Již půl roku od vydání jeho tvůrci získali Platinovou desku Supraphonu. Vše gradovalo prosincovým koncertem v pražské Tipsport Areně, kde Neckář ve skvělé formě zakončil Půlnoční turné. Dobrý časy Václava Neckáře patří mezi nejprodávanejší CD roku 2012. Tím ovšem nekončí dění kolem úspěšného alba.

Nyní je na světě zbrusu nový videoklip, který využívá výtvarných možností, jež umožňuje klasický filmový materiál. Vznikl ke skladbě Bejvávalo, kde v textu zaznívá: Bejvávalo, to byly dobré časy, bejvávalo, to jsme byli ještě mladý...

„Hned poprvé, co jsem si pustila desku Dobrý časy, tak mne k písničce Bejvávalo napadl letní příběh u vody s Terezou Voříškovou a Jiřím Mádlem. Takový krátký film z konce léta, u jezera nebo u rybníka. S chajdou a houpačkou nad vodou. Jenže léto nám uteklo mezi prsty, protože jsme v té době všichni točili něco jiného,“ uvádí režisérka Lenka Wimmerová (Terapie, Soukromé pasti), která videoklip natočila ve spolupráci s kameramanem Pavlem Berkovičem. A zároveň upřesňuje: „Poprvé jsme se dali dohromady až v listopadu, kdy už o šplouchání ve vodě, natož o kaskadérských skocích do ní nešlo vůbec uvažovat. Takže z původního nápadu zbyla Tereza Voříšková a Jiří Mádl, pak ta chajda a houpačka ze starý pneumatiky. Protože se jedná o vzpomínku na doby, kdy byl Václav Neckář mladý a nerozvážený, jak se v písni zpívá, je klip stylizovaný do

éry přelomu šedesátých a sedmdesátých let. Vhodnou lokaci jsme našli v tajemném prostředí zámeckého parku v Lysé nad Labem,“ doplňuje Lenka Wimmerová a s úsměvem dodává: „Mimochodem, víte, že Jiří Mádl se narodil ve stejný den jako Václav Neckář?“

Nostalgicky laděné video Bejvávalo je již druhým videoklipem k albu Václava Neckáře Dobrý časy. Předcházelo mu klip k duetu s Lenkou Dusilovou Na Rafandě, který realizoval režisér Tomáš Luňák (Alois Nebel) s kameramanem Dušanem Tománkem.

SU 6066-2

Nejbližší koncerty Pražského výběru v roce 2013:

- 19. 3. od 19:00 hod. – PLZEŇ, Zimní stadion
- 22. 3. od 19:00 hod. – OLMOUC, Zimní stadion
- 24. 3. od 19:00 hod. – BRATISLAVA, NTC Aréna
- 26. 3. od 19:00 hod. – PRAHA, Tipsport Arena

www.prazskyvyber.com

UDG POKRAČUJE V TURNÉ AKROBAT, POPRVÉ I NA SLOVENSKU...

Skupina UDG na podzim vydala album Akrobat. Vznikalo pod produkčním dohledem Armina Effenbergera, který sound kapely posunul ještě o další dimenzi. V říjnu odstartovala podzimní část turné, „Hned na prvním koncertě nám nějaký lump ukradl část naší aparatury a to nebylo zrovna příjemné. Šel na jisto! Vyšetřování bylo jak z krimi filmu. Bohužel viník nedopaden. Naštěstí těch hezkých zážitků bylo tolik, že nepříjemný start byl nakonec zapomenutý,“ vzpomíná zpěvák Petr Vrzák.

Jednu z nejnavštěvovanějších českých klubových kapel bude mít šanci letos poznat i slovenské publikum. „Dlouho jsme si přáli jet slovenské turné a teď to konečně klapne. Máme domluvené společné koncerty se slovenskou reggae-punkovou kapelou Smola a hrůšky,“ upřesňuje bubeník Tomáš „Jugi“ Staněk.

UDG na přelomu zimy a jara představí Akrobata v dalších jedenadvaceti městech, mezi kterými je poprvé i Bratislava a dalších pět slovenských měst.

SU 6080-2

SOUNDTRACK KE KONCI SVĚTA NOVÉ ALBUM KAPELY ZRNÍ SE DOSTALO DO DISTRIBUČNÍ NABÍDKY SUPRAPHONU A V DIGITÁLNÍ PODOBĚ NA SUPRAPHONline.cz

Kapela nové generace, „kladenské uhelnej zen“, čerstvá krev důvěryhodného songu. Tak se mluví o skupině ZRNÍ, jež zažívá skutečný vzestup. Albem o konci světa, který se nekoná, a přece nás mění, ZRNÍ nejspíš cosi trefně vystihlo a jejich novinkové album „Soundtrack ke konci světa“ si získalo již během prvních týdnů od svého vydání řadu příznivců – a to jak mezi posluchači, tak mezi hudebními publicisty. Album je nyní nominováno na dvě prestižní hudební ceny Apollo a Vinila.

ZRNÍ dnes patří zřejmě k tomu nejzajímavějšímu, co domácí scéna nabízí. Svoji otevřeností, muzikálností, poetikou, citlivým mícháním elektroniky, akustiky, rockového základu okořeněného lidovkou vzniklo album působící na domácí scéně jako zjevení. Vedle dominantních houslí uslyšíte třeba beat-box, žestě, ale i theremin či sekačku na trávu. Hudbu umocňují české poetické texty.

V pořadí třetí studiové album „Soundtrack ke konci světa“ pětičlenné kladenské kapely ZRNÍ pojednává o konci světa, tedy přesněji řečeno o tom, jak o něm všichni mluví. Aniž by kapela kopírovala zahraniční styly, drží si album světovou úroveň, právě díky své zvukové pestrosti, autentičnosti, vyrovnanosti, ale i instrumentální schopnosti jednotlivých členů.

Z KONCERTNÍHO DIÁŘE KAPELY ZRNÍ:

- 18. 1. Pardubice – Žlutý pes
- 19. 1. Vysoké Mýto – M Klub
- 31. 1. Radotín – KS U Koruny
- 22. 2. Boskovice – KD Zámecký skleník
- 23. 2. Česká Třebová – Modrý Trpaslík
- 28. 2. Praha – Malostranská beseda
- 09. 3. Liberec – Klub Vlak
- 23. 3. Valašské Meziříčí – M Klub
- 05. 4. Dobříš – KD
- 30. 4. Brno – Čarodějáles 2013

8596945966621

www.zrni.cz

AKROBAT tour jaro 2013

- 1. 2. Pardubice - Žlutý pes (KDĚ-IN)
- 9. 2. Písek - Divadlo Pod Čarou (KDĚ-IN)
- 15. 2. Zlín - Golem (SMOLA A HRUŠKY)
- 16. 2. Frýdek Místek - Stoun (SMOLA A HRUŠKY)
- 19. 2. Brno - Semilasso (FESTIVAL)
- 22. 2. Vlašim - KD (SMOLA A HRUŠKY)
- 23. 2. Jilemnice - Klub Továrná (SMOLA A HRUŠKY)
- 1. 3. Kutná Hora - Planet Music (SMOLA A HRUŠKY)
- 2. 3. Jistebnice - KD (PARKÁN, SMOLA A HRUŠKY)
- 8. 3. Trenčín (SK) - Lúč (SMOLA A HRUŠKY)
- 9. 3. Prešov (SK) - Pixel music club (SMOLA A HRUŠKY)
- 22. 3. Jaroměř - Bastion 35 (SMOLA A HRUŠKY)
- 23. 3. Český Krumlov - Fabřička (SMOLA A HRUŠKY)
- 5. 4. Prievidza (SK) - Element music club (SMOLA A HRUŠKY)
- 6. 4. Oravská lesná (SK) - KD (SMOLA A HRUŠKY)
- 12. 4. Chlumec nad cidlínou - Hudební klub Říhův dům (SMOLA A HRUŠKY)
- 13. 4. Čelákovice - KD (SMOLA A HRUŠKY)
- 18. 4. Bratislava (SK) - Klub Randal (SMOLA A HRUŠKY)
- 19. 4. Poprad (SK) - Rock Fabric (SMOLA A HRUŠKY)

www.UDG.cz

Rekuperace Bandzone.cz

PRÁVĚ VYCHÁZÍ

JIRÍ DĚDEČEK 60

Supraphon u příležitosti šedesátin básníka, písničkáře a současného předsedy Českého centra Mezinárodního PEN klubu JIRÍHO DĚDEČKA vydá 18. ledna poprvé na CD jeho legendární album ZABILI TRAFIKANTKU, které bude obsahovat i tři bonusové skladby.

„Písně rebelujícího zpěváka z vystoupení v divadle Semafor v březnu roku 1989 vypovídají o době svého vzniku a zároveň přes uplynulé dvacetiletí působí stále úderně a nadčasově. Pronikavě jednoduchými, inteligentními zkratkami mluví autor v písňových textech ale i v proslovech mezi jednotlivými skladbami k lapidárnímu, nečekanému a strhujícímu sdělení,“ komentuje vydání historicky prvního LP Jiřího Dědečka z roku 1990 producentka Supraphonu Naďa Dvorská a dodává: „Album, které ve své době vyšlo pouze na LP a audiokazetě nyní bude na CD obsahovat i tři bonusové nahrávky písniček z roku 1984 Mezi město; Sadem, lesem, parkem; Pes, Franta a Kant. V řadě skladeb kompletu Zabili trafikantku doprovázejí Jiřího Dědečka na akordeon Václav Veselý a na housle Karel Holas.

Publicista Pavel Klusák píše v doprovodném textu reedice: „U Jiřího Dědečka se posluchači často smejí tomu, že uprostřed bytostně pokřiveného světa pořád doufá v jeho normálnost a někdy ji s hrnou vypravěčskou naivitou předpo-

SU 6202-2

kládá. To se pak člověk směje z několika důvodů najednou, nejvíc tomu odhalenému rozdílu... Jiří Dědeček toho od dob svého prvního elpíčka provedl dost. Všechny další desky točil už bez her s cenzurou; ale svobodný byl hned při vzniku téhle první.“

Album Zabili trafikantku bude od pátku 18. ledna 2013 vedle CD poprvé i v digitální podobě. Objeví se v nabídce online servisu Supraphonline.cz.

Písničkář, básník, textař, překladatel, spisovatel a autor četných rozhlasových a televizních pořadů Jiří Dědeček se narodil 13. února 1953 v Karlových Varech. V roce 1976 absolvoval Knihovnictví a vědecké informace na FFUK, v roce 1987 pak scenáristiku a dramaturgii na FAMU. V letech 1973 až 1985 vystupoval po celé republice jako člen divadla malých forem ve dvojici Burian & Dědeček. Na jaře roku 2006 byl zvolen předsedou Českého centra Mezinárodního PEN klubu, třetí funkční mu začalo v dubnu 2012. www.dedecek.cz

TIP NA KONCERT:

U příležitosti životního jubilea Jiřího Dědečka se připravuje v Malostranské Besedě na pondělí 18. února narozeninový koncert s hosty, mezi nimiž například budou: Petr Skoumal, Jan Burian, Marcel Pindel, Jaroslav Krasničan, Vojtěch Heřmánek a Viktorie Dědečková.

Více informací na: www.malostranska-beseda.cz

Irena Dousková a Bára Hrzánová

Foto © Martin Kulíča

DARDA S BARBOROU HRZÁNOVOU

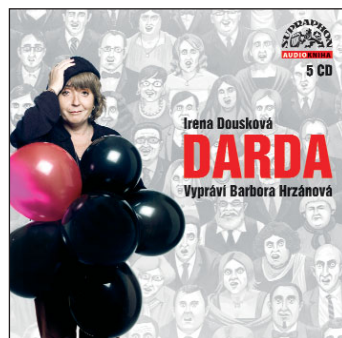
Supraphon koncem loňského roku vydal nahrávku románu Darda, který navazuje na bestsellery Ireny Douskové Hrdý Budžes a Oněgin byl Rusák. Opět ve výtečné interpretaci herečky Barbory Hrzánové zde ožívají veselé i dojemné osudy postavy Heleny Součkové. Darda Ireny Douskové, rovněž koncem loňského roku, byla inscenována v Divadle Na Jezerce. Barbra Hrzánová v režii Arnošta Goldflama znovu skvěle ztvárnila hlavní postavu. Podle velkého zájmu diváků o lednová a únorová představení to vypadá na stejný úspěch, jaký již deset let slaví na scéně Hrdý Budžes.

U příležitosti vydání 5CD Darda se Irena Dousková vyjádřila: „Moc se mi líbí herecká poloha a energie, kterou Bára do interpretace mých knih vložila a jsem jí vděčná, že Helenu, hlavní hrdinku románů, provází od začátku až do konce. Mám také radost ze současného trendu, kdy celá řada knih vychází i v audio podobě. Všechno, co totiž nějakým způsobem podporuje čtení, knížky, literaturu, je dobré. Audioknihy také ráda poslouchám, nejčastěji na chalupě. Takže je mám spojené s pocitem klidu, pohody a tichého venkovského podvečera,“ doplňuje svoje úvahy autorka.

Barbra Hrzánová k tomu poznamenala: „Mám specifickou poetiku postavy Helenky Součkové moc ráda. Budžese hrajeme deset let a máme za sebou asi 530 repríz, takže Součková už je součástí mého života! V tom lidském pohybu je Darda pochopitelně přece jenom něco jiného. Ta knížka je velice krásná a snad se nám ji úspěšně podařilo přenést jak do podoby audioknihy, tak i do specifické formy divadelního představení. Mám ráda příběhy, kde se balancuje hořké a sladké. Jsou tam smutná místa, ale i místa komická a veselá. Tak jak to v životě bývá, nepřelévají se – jdete na pohřeb a stane se vám něco nesmírně komického, že máte potřebu se smát. Takové situace mám ráda a baví mě je ztvárňovat. Dodávají životní optimismus.“

SU 5605-2

SU 6172-2

SU 5911-2

DARDA V PROGRAMU DIVADLA NA JEZERCE:

21. 1. • 25. 1. • 6. 2. • 11. 2. • 19. 2.

ZÁJEZDOVÁ PŘEDSTAVENÍ DARDY:

13. 2. Vysoké Mýto • 23. 2. Česká Lípa

Více na: www.divadlonajezerce.cz

HOBOJISTA VILÉM VEVERKA SOLITÉRSTVÍ JE PRO MĚ CHARAKTERISTICKÉ!

Z inspirace, kterou Benjaminu Brittenovi přinesl hobojský spolek s básněmi římského básníka Ovidia, vznikl cyklus Šesti metamorfóz. Podobným bohatstvím rozličných charakterů oplývá i komplet dvanácti fantasí G. Ph. Telemanna. Hobojista Vilém Veverka právě tyto hudební skvosty nahrál pro své nové album. U příležitosti vydání alba jsme Vilémovi položili několik otázek.

Viléme, jaké bylo vaše objevování dokonale vybraných Brittenových miniatur, které zpodobňují v šesti personifikacích (Pan, Phaeton, Niobé, Bakchus, Narcis, Arethusa) protikladné lidské vlastnosti? Jak na vás osobně tato skladba působí?

Tato skladba patří mezi klasiku literatury pro hobojský repertoár a řekneme si rovnou, že má své výsadní místo v dějinách komorní hudby 20. století obecně. A přesto, že se jedná o „drobnější“ skladbu, tak interpret i posluchači si mohou okamžitě uvědomit autorovu genialitu a výjimečnou invenci. Takto skladbu také vnímám, jako brilantní počín největšího britského skladatele. V posledních letech se tato kompozice stala zřejmě mou nejhranější sólovou skladbou, kterou na koncertech uvádím. Jedná se zároveň o programní hudbu, šest příběhů, nebo řekneme portrétů. Jako interpret se stávám průvodcem, řekl bych, že hraji, de facto jako herec, jednotlivé kapitoly podle Ovidia.

Cyklus G. Ph. Telemanna je původně určen pro příčnou flétnu. Dal vám příležitost uplatnit veškerou virtuositu a širokou škálu barev a výrazových možností hoboje?

Ano, v případě hoboje je provedení Fantazií G. Ph. Telemanna jistě náročnější záležitostí, než je-li tento cyklus hrán na flétnu. Však skrze hobojskou „fyziku“ se skladba možná stává posluchačsky zajímavější. Celý komplet dal vyniknout kompletní škále výrazových možností hoboje. Interpretačně, co do vystižení estetiky je Telemann obtížnější, porovnáváme-li jeho cyklus se Šesti metamorfózami B. Brittena. Není proto takovým překvapením, že v celosvětové produkci se jedná zřejmě teprve o třetí soubornou nahrávku s hobojem.

Co bylo na realizaci nahrávky nejobtížnější? Co Vás nejvíce překvapilo?

Nejnáročnější bylo vůbec zvládnout takové penzum hudby. Přeci jen, přes 70 minut času, pouze na hobojský nástroj, tak to byl pro mě nový rozměr i úkol. Toto bude však jistě novum i pro posluchače. Ale dokazuje to jen, že hobojský jednoznačně obstojí jako samostatný sólový nástroj. Také moment „osamění“, protože jsem byl během celého nahrávání ve studiu sám. Ale samota, přesněji určité solitérství, je pro mě charakteristické. Také proto jsme se pro tento specifický projekt se Supraphonem rozhodli. Jedinou společností byli v režii pánové Jiří Gemrot a Aleš Dvořák, kterým bych na tomto místě rád poděkoval za skvělou práci.

Na jaké vaše koncerty se můžeme v roce 2013 těšit?

Hned začátkem ledna se chystám na malou expedici do nejvyšších hor Ameriky. Rok 2012 byl náročný nejen pracovně, proto jsem se rozhodl pro „jinou formu činnosti“ v úvodu roku. Ostatně hory, spolu s fotografií, jsou pro mě určitým kontrapunktem k hudbě. Právě díky tomu mohu nalézat, inspiraci a sílu, zejména však rovnováhu. Ale i pohled z podlaží bude zajímavý. Na jaře bych měl vystoupit s řadou českých orchestrů. Zahraji koncerty B. Martinů a dokonce náročný Koncert pro hobojský orchestr B. A. Zimmermanna. Koncert B. Martinů bych měl provést také ve Švýcarsku. Vedle toho to budou i koncerty komorní, např. s harfenistkou Kateřinou Englichovou.

Svého druhu vrcholem by mělo být souborné provedení Sonát J. D. Zelenky. Pro tuto příležitost jsem sestavil nový ansámbl a pozval mé kolegy z Berlínské Filharmonie spolu s vynikajícími českými interprety. Letos vystoupíme na dvou významných českých festivalech, ale také v SRN. Tato myšlenka zraje několik let. Jedná se možná o nejmělejší projekt, který jsem kdy realizoval. Nic podobného jsme u nás zatím nemohli slyšet...

VDR

SU 4121-2

CEMBALISTKA MONIKA KNOBLOCHOVÁ OBJEVUJE HUDEBNÍ PŮVAB LEOPOLDA KOŽELUHA

Moniko, proč z bohatého repertoáru přelomu 18. a 19. století padla vaše volba právě na Leopolda Koželuha? Čím vás jeho skladby zaujaly?

V průběhu minulých let jsem měla možnost koncertně hrát několik Koželuhových trií i sólových sonát. Zaujala mě jejich životnost, nápaditost, vysoce profesionální zpracování, hudební půvab... A taky srovnatelnost s tvorbou těch největších v Koželuhově době. V některých sonátách jsem měla pocit „beethovenského ducha“ – jenomže Koželuh byl ve Vídni před ním a svojí tvorbou ho tedy předjímal! Byla jsem překvapena, že takový autor může být tak málo hraný a v podstatě skoro zapomenutý. To vedlo k rozhodnutí se jeho triovou tvorbou zabývat podrobně a z několika desítek opusů jsem se snažila vybrat to nejzdařilejší. Z výběru klavírních trií s doprovodem flétny tak vzniklo dnešní CD.

Koželuh se běžně hraje na moderní nástroje, ale vy jste pro nahrávku zvolily dobové instrumenty. Jaké přednosti a záludnosti pro Tebe obnášelo nahrávání těchto skladeb na kladívkový klavír?

Vzhledem k tomu, že modernímu klavíru se už hodně let nevěnuji a naopak jsem v podstatě výhradně zaměřená na historické klávesové nástroje, byla volba jednoznačná. Zároveň se domnívám, že dobové nástroje, pro které tato hudba vznikala, jsou ideálními partnery, neboť samy často napoví, co této hudbě interpretačně nejlépe sluší.

Ty jsi ale zkušená cembalistka a Koželuh všude uvádí pour Clavecin ou Piano-forte. Proč tedy na „nedokonalý“ kladívkový klavír a ne na cembalo? Je z dobových pramenů zřejmé, kterému z těchto nástrojů dával přednost sám autor?

Přestože na titulních listech téměř všech sonát je uvedeno „pour Clavecin ou Piano-forte“, byly tyto sonáty jednoznačně určeny klavíru, jehož byl navíc Koželuh velkým zastáncem a propagátorem. Zároveň ale vymezení se a prosazení klavíru oproti cembalu trvalo nějakou dobu, nový nástroj byl nepochybně drahý a spousta hudebních nadšenců měla doma cembalo – určení oběma nástrojům byl tak chytrý obchodní tah. Jako „nedokonalý“ nástroj je forte-piano někdy vnímáno dnes, kdy ho někteří, většinou moderní hráči, srovnávají s dnešním klavírem. Ve 2. polovině 18. století ovšem takové srovnání chybělo a autoři písní pro klavír využívali všech jeho možností (ať už se nám z dnešního hlediska zdají jakékoliv). Právě proto se domnívám, že i pro moderní pianisty by mělo být minimálně zajímavé seznámit se s možnostmi, ale i limity klávesových nástrojů 18./19. století, neboť jim mnohé napoví ohledně interpretace skladeb tohoto období.

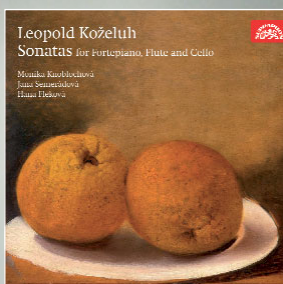
Na jaký model nástroje jsi Koželuha natáčela?

Jednalo se o kopii nástroje podle originálu Anton Walter z roku 1795, vyrobenou v Holandsku staviteli Gebrüder Kobald, 1985.

Plánujete v triu dotočení dalších Koželuhových sonát pro tohle obsazení, nebo spíše zkusit jiný repertoár?

Z Koželuhovy triové tvorby jsme vybraly to, co jsme považovaly za nejzdařilejší, a tím jsme tento zdroj vyčerpaly. Na jaře 2012 jsme ale v nahrávání pokračovaly tvorbou Vojtěcha Jírovce (Adalbert Gyrowetz), skladatele, který rovněž řadu let působil ve Vídni a jehož tvorba je také mimořádně zajímavá – oproti Koželuhovi se však již blíží romantismu.

Matouš Vlčinský

SU 4106-2